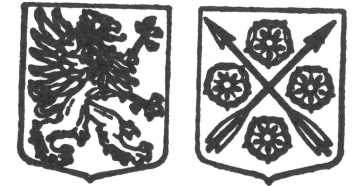
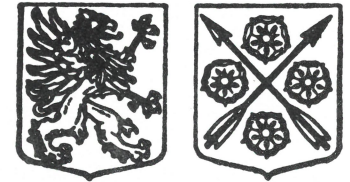

Södermanlands-Nerikes Nation

Södermanlands-Nerikes Nation

Innehåll

Glad Maj!	3
Från Höst till Höst	4
En gök om gökar	6
En södermanlandnerking i Peru	18
In memoriam	25
Avlidna landsmän	26
Från vår till vår	28
Nationens ekonomi under 1980	30
Nationens ämbetsmän	32
Nationsföreningar	34
Examinerade	34

Seniorföreningens styrelse

Redaktör:
Fil.dr. Per Sörbom
Ö. Tulegatan 26
733 00 Sala tel. 0224-155 41

Södermanlands-Nerikes Nation:
Box 661
751 28 Uppsala 1

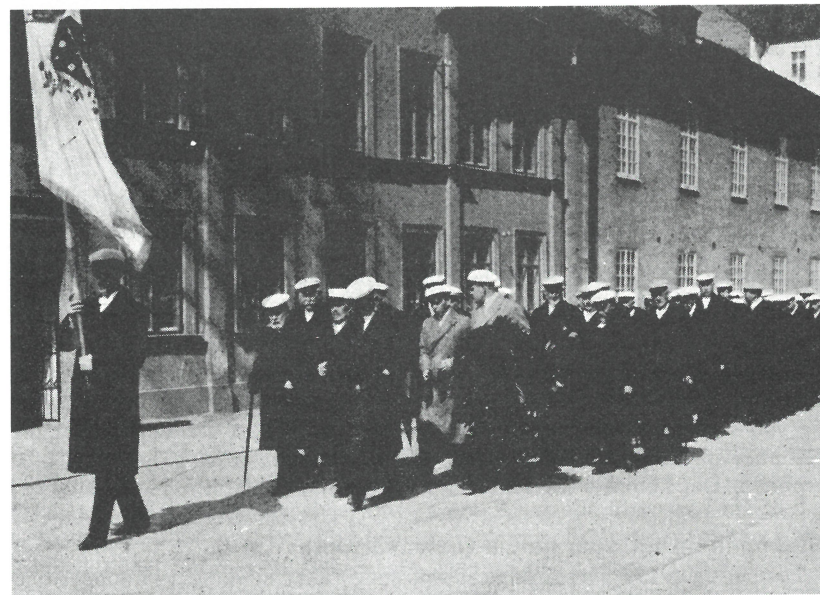
Seniorföreningen:
Civ.ek. Mats Barthelsson
St. Johannesgat. 32 A
752 33 Uppsala (pg. 2 59 06-9)

Byråchef Harald Rydberg
Professor Tom Saldéen
Tingsnotarie Anders Acebo
Fru Eleonor Rehn
Jur. kand. Åsa Reuterswärd
Advokat Anders Frigell
Jur. kand. Hans Lartén
Fru Margareta Svenson
Fil. dr. Per Sörbom
Förste länsass. Bjarne Forss
Fil. mag. Seppo Gerestrand
Civ. ekonom Mats Barthelsson (vikarie)

Redaktör
Fil. dr. Per Sörbom

Sekreterare
Förste kurator Anders Sverke

Glad Maj!

Intet äger evärdelig beständighet — en till sentens maskerad plattityd som även skulle kunna tillämpas på vår Seniorförening med omnejd. Nationen får ny inspektor, vår förening ny ordförande och Sven G. Svenson har bytt direktörsskrivbordet mot ett forskarbord på Carolina. Men Majhälsningen utkommer! Leende står den där i lövsprickningen och inviterar Dig till en tête-à-tête i minneslunden. Kanske litet mager om midjan, men det är ju tidens mode och visar på samhällsansvar och offervilja.

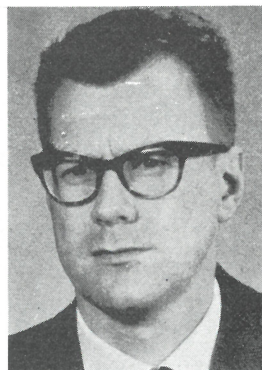
Nu ska det uppriktigt sägas att redaktören denna gång hade svårt att tygla sin lust att göra en riktigt svällande Majhälsning, men, som det heter, när det regnar manus har redaktören inte råd. Anledningen till denna potentiella pregnans är att Carl Hulth med sakkunskap och upptäckarglädje botaniserat bland gamla Gökar, vilket resulterat i "En gök om gökar" av ett sådant omfång att endast en första del kan publiceras i årets Majhälsning — forts. följ. i nästa nr., således!

Men innan nästa nummer utkommer träffas ju alla seniorerna på nationen den 10 oktober!

Redaktören

Harald Rydberg:

Från Höst till Höst

*Seniorföreningens nye ordförande,
som vi minns honom från
porträttkatalogen.*

I vanlig ordning höll Seniorföreningen sitt årsmöte med fest andra lördagen i oktober, som år 1980 var den 11. Att ett halvår efteråt söka erinra sig vad som verkligen hände stöter på problem. Tidsavståndet faller inom det intervall där närminnet sviker och fjärrminnet ännu håller sig i bakgrunden. Det kommer att bli lättare att minnas festen om 20 år.

Nya minnen blir som gamla (och tvärtom)

Förmodligen har även övriga närvarande råkat ut för detsamma så därför anser jag mig ha ett visst utrymme till förfogande efter eget skön. Den tradition som utvecklats sedan Sven G Svensson återupplivade föreningen bör kunna ge den önskvärda stadgan åt detta referat som av en överseende läsare bör kunna uppfattas som ett kåseri.

Sven Kraepeliens tid som ordförande började nu närma sig sitt slut. Men det var inte det lugna avklingande som karakteriserar den välorganiserade tjänstemannens fredagseftermiddag. Det var ej heller det hetsiga crescendo som den försumlige upplever vid veckans slut då han på några snabbt bortflyende timmar söker nå ner till skrivbordsskivan. Snarare var det en kontrollerad upptrappning av en givande arbetsperiod, där sammanträdena varit få, korta och konstruktiva samt väl balanserade mot tänkande, skrivande, kontaktande, planerande och arbetsledande insatser.

Gamla vänner blir som nya och tvärtom

Det var trevligt att täffas på nationen med dels de gamla vännerna som man inte sett sedan sist eller ev gången före, dels de nya som man gärna ser igen. Klockan var ca 15 på lördagen. Styrkta av kaffe och varandras sällskap kunde de församlade börja förhandlingarna. Samma uppslutning, samma intensitet och i viss utsträckning samma personer i diskussionerna omkring procedurfrågor, helt enligt det mönster man kommer ihåg från landskapen. Det för dagen mest brännande problemet, justeringen av pro-

tokollet från föregående år, löstes med elegans av den tränade kommunfullmäktigeordföranden Brita Nordlander med att väcka förslag om en anteckning till detsamma att densamma borde ske minst en timme före uppläsningen, vilket kunde beslutas med acklamation.

Innan bullret ännu tystnat efter den engagerande diskussionen lyckades styrelsen trumfa igenom valet av ny ordförande som varken hette Sven som första eller andra namn. När församlingen upptäckt detta sökte den reparera skadan genom några kloka fyllnads-, om- och nyval som bl a tillgodosåg behovet av en Svensson i styrelsen.

Gamla domkyrkor blir som nya

Nu vandrade skaran genom nedre delen av universitetsparken kommenterande Alba longa och broder Wilunds stärkskjorttvätter som sedan länge var försvunna. Eljest var allt sig likt, åtminstone med rimliga anspråk på mannaminne. Där mannaminnet tog slut tog Anders Åman vid och berättade medryckande i och om Domkyrkan och domkyrkomiljön och olika restaureringsprinciper. Jag minns just nu mest att Anders var kraftigt förkyld, och jag vill därför uppmana honom att snabbt skriva ner vad han sade och sända mig ett särtryck med dedikation.

För att dessa noteringar ska gå in på det avpassade utrymmet måste jag ta lätt på cocktail, middag, förfriskningar, dans och allmän gamman i anslutning därtill. Var med själv nästa gång! Kanske, kanske inte, får Du höra Gunnar Hultgren kommentera och läsa ur den kassabok han som ung recensior förde i början av 1920-talet. Värdet av kassaboken har ökat med ränta på ränta i nära 60 år och den gav en synnerligen riklig utdelning för oss som var där. Troligen, hoppas jag, får Du också höra Hornboskapen och Nationens sångkör spela och sjunga Ramel eller rent av Olrog. I varje fall får Du en glad stund.

Gamla mål blir som nysatta

Nu kommer det lätta, nämligen att sätta mål för min verksamhet som ordförande. Jag vill

- leva upp till/som mina stora föregångare
- öka rekryteringen, med särskild uppmärksamhet på eftersatta grupper
- få folk till festen (om just Du som läser detta kommer till festen så gör Du en annan glad, som i sin tur gör en tredje glad, som i sin tur. . .)
- vårda programverksamheten
- ta tillvara den trivsamma anda som redan finns
- gå på nationen själv
- m m.

Sedan kommer det svåra — att göra det. Hjälp mig!

En gök om gökar

Kåserande bibliografi över Södermanlands- Nerikes Nations tryckta gökar

av Carl Hulth

”Göken” är en respektlös spefågel som bidrog till muntrationerna på nationens fester alltifrån slutet av 1830-talet, då dess skapare, sedermera kyrkoherden Fredrik Theodor Hagberg¹ föredrog det första GÖK-numret på en nationssoaré. I detta hade han samlat de verser som han tidigare strött omkring sig med anspelning på kamraterna: ”Alla voro kända vid något skämtnamn eller kottorinamn, hvilket ofta var det enda som brukades och i gladt lag alltid vidkändes, ofta ända ifrån gymnasietiden”. En annan, samtida Gök-författare var Carl Abraham Löfvenius², den s. k. Pastorn. 1850 skrev sedermera adjunkten och konsistorieamanuensen Lars Herman Lahng »*L'PISIAJEN*» eller Zettrims irrfärder, tryckt 1892 genom prosten Karl Fredrik Karlsons försorg. Denne skrev även i Södermanlands läns tidning 1897 om ”Pastorn” och en uppsats i ”Till vår hembygd” samma år om studentlivet och gökarna omkr. 1839—50. K. F. Karlsson samlade och avskrev gökar och skänkte sedan sina manuskript till nationen. Jag minns mycket väl de vackra röda skinnbanden som på min tid förvarades i kassavalvet innanför kuratelet.

13 gökar författade omkr. 1855—69 publicerades 1892 under titeln: ”Några gamla gökar”. En flitig gök-författare från 1890-talet var redaktör Albert Falck. Hans ”Flottsundsfärden” trycktes 1934 i Majhålsningen. Som andra skildrare av Gök-tiden kan nämnas Knut Barr, Håkan Berggren m. fl. Se härom den bifogade litteraturförteckningen.

Självfallet gav också andra nationer ut liknande tidningar för att celebrera sina nationsfester i samband med marknader, maj- och gåsfester,

1. Hagberg, Fredrik Theodor, 1814—1903, kyrkoherde i Edsberg 1865. Inskr. ht 1834. (Lagerholm. 4600: ”Glad, toujours o. poetisk”; var Gökens ”stiftare”. Det första Göknumret skrevs i Per Erik Ljungbergs studentrum i ”Trähästen” nära Åkersteens vid torget.)
2. Löfvenius, Carl Abraham, 1821—45. Inskr. ht 1838. Vilar i nationsgraven. (Lagerholm. 4681: Kallades ”pastorn”, sedan han vid studentbeväringsexercisen utsetts att läsa korum. Gökredaktör, munter och kvick, skildrad av K. F. Karlson i Söderm. läns tidn.)

med titlar som Spex-grisen, Spex-uven, Gadden eller Sus. Enligt K. Barr användes en viss mall för dessa publikationer: en ledare med en revy över bemärkta landsmän, ett referat från ett landskap eller fest eller av ett spex, som spelades samma dag som tidningen kom ut — kritikern borde vara utrustad med lämplig siareförmåga. Någon redaktör eller ansvarig utgivare namngavs aldrig.

Det är självklart, att mycket av innehållet i Gökarna är obegripligt för nutida läsare, som inte känner till bakgrunden till de skildrade händelserna eller förstår de spydiga utfallen mot nationskoryféerna. Men det är i alla fall nöjsamt att gå igenom dem.

Med lämpliga citat, referat och kommentarer får jag således presentera 12 nationsgökar, utgivna 1887—1936.

MARKNADSGÖKEN

Tidningen för marknadsskrän, frihet, upplysning och jemnlikhet. Redaktör och ansvarig utgivare P. I. Kulell, adr. Långholmen, Stockholm. 29 Oct. 1887. Ups.: A. & W. 4 s. 15 öre.

Tidningens innehåll återfinns under följande rubriker: Anmälan. Legala nyheter. Offentliga nöjen. Utmärkingar. Fashionable news. Tankekorn. Genom ”den fremsyntes” briller. Nytt i boklådan. Charader. Obs.! Breflåda. Senaste underrättelser.

Den ansvarige var alltså för säkerhets skull redan inburad! Ur hans *Anmälan* saxas:

Redaktionen skall alltid låta sig angeläget vara: att lifligt och energiskt bekämpa de angrepp, som af ett kortsynt och despotiskt polisväsen kunna göras mot den ärade marknadspublikens oinskränkta röst- och yttrandefrihet; att såsom verklig vän till all sann upplysning alltid ställa sig bland de främste i deras leder, som till hvad pris som helst yrka gasens höjande; . . . samt att äfven i öfriga politiska och kulturfrågor så nära som möjligt ansluta sig till det nybildade moderat-liberala radikal-konservativa frihandelsvänliga tullskyddspartiet.

Den mest omfattande artikeln, *För dagen*, skildrar den stora höstmarknaden, dels den allmänna med Feithska tomten som centrum, dels nationens egen, som celebrerades 29 oktober:

”Hopar af menniskor bokstafligen strömma utefter gatorna, skockande sig kring de respektive stånden, tälten, skjutbanorna och hvad de allt heta. . . Commersen är i full gång, köplusten tyckes vara lif-

Offentliga nöjen. Rulliancen.

Nya artister hvarje vecka!
Uppträdande af
Operasångerskan M:me Geaupöt,
Fransk-Turkiska Chansonettesångerskan
SIGNORA TJIMBORAZO,
Tyrolersångerskan
Fräulein Gretl Hofler,
Wiener-soubretten
Fräulein Ulla Cano,
Universalspecialisten Monsieur
Gascagnac,

Ster concert
af
Rulliancens hela orkester.
Entré 15 öre.

lig, och en mängd olikartade varor äro utställda i butiker och stånd, öfver hvilka, tack vare vårt utmärkta gasverk, det bjertaste, mest bländande ljus kastas. . .”

Den under *Offentliga nöjen* annonserade föreställningen ”Rulliancen” med uppträdande av bl. a. operasångerskan M:me Geaupöt (Gåpå?), chansonettesångerskan Signora Tjimborazo och universalspecialisten Monsieur Gascagnac samt Rulliancens hela orkester torde avse nationens egen marknadsafton. Att den som anmälar förutsätter efterlämnat ”glada bilder — outplånligt inristade i vår själ” har jag fått belägg hos min svärfar Johan Elvers³, då ung recentior i nationen:

”Utom landskapsgasker och majfester förekommo då och då extra tillställningar av skiftande former och namn. Så t.ex. den 29/10 1887

3. Elvers. Carl Johan, 1866—1943, jur. utr. kand., red. av Post- och Inrikes tidningar 1912.
Inskr. ht 1886. (Lagerholm. 6047.)
Av hans efterlämnade otryckta Uppsalaminnen har hans dotter Märtha Elvers-Hulth utgivit ett urval i Majh. 1958 under titeln: ”En årdalastudent i åttiotalets Uppsala”.

en marknad, som ännu hägrar i vacker strålgans för minnet. . . Mycket lovades, och löftena infriades till fullo. Nationens berömda musikkår under Arvid Åkerlind presterade mycket välljud, och sedermera hovsekreteraren Abel Wadström spelade och sjöng en tjugande donna med storartad och en smula misstänkt naturtrohet”.

Under *Utnämningar* meddelas, att C. O. Lundgren⁴ utnämns till professor i kontrapunkt och komposition vid Kgl. musikaliska akademien medan en annan landsman utnämns till lärare i althorn vid Magdalenahemmet i Upsala (ett räddningshem för fallna kvinnor).

Av Lundgren återges även ett *Tankehorn*: ”Nog går det för sig att göra en fiollåda, men att polera den, se det är värre”. (Enligt J. E. var han en mycket skicklig violonist.)

Fashionable news gör veterligt, att ”grefve C. G. Hård⁵ afreste i går qväll kl. 7.20 till hufvudstaden i privata angelägenheter, och återkom, efter väl förrättadt ärende hit i dag med första tåget.”

Under *Nytt i boklådan* förekommer: ”Gastronomiskt lexikon. Af A. Carlberg”.

Ur pressens omdöme: ”Detta arbete vittnar på ett förmånligt sätt om författarens utomordentliga sakkunskap och stora pietet för sitt ämne”. (Gasteraea.) ”Boken är särdeles användbar för mathål.” (Upsala-Posten.)

”Det passar sig inte, handledning i god ton m. m. Fri bearbetning af A. von O. (Axel von Oelreich.)”

”Den lyckade talaren af Grefve C. G. H.” ”Man märker överallt i detta arbete att det är en af vår nations verkliga talare, som är van vid dödstytnad under sitt uppträdande.” (Göken.)

Genom ”den fremsyntes” brillor läser man Ur Skråköpings tidning d. 29 Oct. 1927:

”I natt blefvo såväl kyrktornsklockan som rådstufvoklockan tillbakavidna 4 timmar, hvilka vållade mycket krångel på morgonqvisten. Alla undrade hvilken eller hvilka, som voro hjeltarne i denna lyckligtvis lika enastående som fåniga bragd. Men då man

4. Lundgren, Carl Otto, 1858—1903, fil.dr., lektor i Nyköping 1901.
Inskr. ht 1878. (Lagerholm. 5812.) Bibliotekarie vt 1884—vt 85, var utg. av den sista tryckta bibliotekskatalogen 1885, 1 Q vt 86—vt 89.
5. Hård, Carl Gustaf, greve, 1864—1929, jur.kand.
Inskr. ht 1883. (Lagerholm. 5964.) Efter tingstjänstgöring var han ett tag i Svea Hovrätt men måste sluta. Han utgav några politiska skrifter och var en tid red.sekr. i Göteborgsposten. Han avreste i nov. 1895 till Amerika, var bosatt en tid i St. Louis. Hans senare öden okända. Erik Söderström skriver om honom i sin bok ”Det fanns ett Uppsala”.

fann att detta konstverk var utfördt utan stege eller andra hjälpmedel för att nå så högt, och då man hela eftermiddagen hört ett djuriskt skrån från stadens krog, blef det genast klart att ingen annan än extra ord. Hofrättsnotarien Axel B (Bergman) var gerningsmannen. När skall vårt lands domarekår blifva befriad från dylika utväxter!"

Charader:

"Mitt första uti cellen trång
sig tager klunkar gång på gång.
Mitt andra knäppt med glädlig min
ner frukten ifrån pojken sin.
Mitt hela klunkar då och då
och knäpper blommor såsom få."
(= Helmer Munktell)

"Mitt första Himalaya är,
som snö på hjessan ständigt bär.
Mitt andra mången vara vill
som knappast duga kan dertill.
Mitt hela högt som Himalaya är,
men ej till något duga plär."
(= Axel Bergman)

Till slut saxas ur *Breflådan*:

Kand. Bge! Var god sluta en gång med Edra klagomål öfver herr baron och polismästaren samt finkans obeqvämlichkeit!

SPEX-GÖKEN framkläckt

alla muntergökar och galgfåglar till andelig spis på den stora gås-
dagen den 11 November 1892, Sörmland-Nerikes Nation Ups.:
A. & W. 1892. 4 s. 20 öre.

Numrets rubriker är följande: Anmälän. Annonser. Räknegåta. Göklåt. Nationsnytt. Teater. Litteratur. Bevingade ord. Sorgespel i människoskallen. Uppseendeväckande val. Dekorationer. Anmälda resande. Senaste nyheter. Breflåda.

Anmälan börjar: "Kuku! Göken han gal i skogen och det är ju inte så galet. I kväll gal han också här. Lyssna till hans galimatias. . ."

Denna anmälan kompletteras med en Göklåt i fyra strofer, varav den första lyder:

Nu sjunger göken en galasång,
en sång om lite af hvarje,
som han har sjungit förr mången gång
om ditt och datt här i Svarge.
Ty här i Svarge rätt roligt har man
och ofta denna refrängen tar man:
kuku, kuku!

I *Nationsnytt* finns en familjenotis:

"Kand. R. Sernander fyllde för en tid sedan 26 år och ett dussin herrar.
Födelsedagsfästen firades utan granruskkastning.

Den stora artikeln gäller *Teater* med en på förhand skriven recension av kvällens spex: Fauni Nivette:

"Den så ofta, ej alltid lyckligt behandlade qvinnofrågan har här ånyo upptagits och skärskådats från flera alldeles nya synpunkter."

Läsaren får ej veta vilka som kreerade huvudrollerna, som emellertid höjdes till skyarna. "En del bipersoner fyllde väl sina platser, särskilt gäller detta om sufflören".

Därefter följer *Literatur* med en recension av A. Möllers⁶ "Gröna rummet":

"Det är en sällsynt kraft i dessa skildringar af studentlivets skuggsidor, det är hänförelse i detta missnöje med tidsandan, med nationens sätt att handskas med tillhörigheter. . . Förf. (nationens andre kurator) har så att säga själf varit i detta gröna rum, han har iakttagit sina modeller, dragit ut dem ur lokalen i friska luften — sedan själf satt sig därinne och tecknat ner sina minnen. Stilen kanske är något teologiskt torr och affärsmessig."

På samma sida står en allvarlig vädjan: "Du skall icke säga racha åt din broder Stjernberg!" Carl Wilhelm S. hade nämligen någon gång i yngre år varit ute med en hund tillhörig en anhörig. Leda landsmän gav honom då tillnamnet Racha, vilket följde honom hela livet, ända upp till Carolina, där han blev andre bibliotekarie. Det är känt att Stjernberg avskyd-

6. Möller, Carl Arvid, 1859—1928, syssloman vid Österåsens sanatorium. Inskr. ht 1880. (Lagerholm. 5858.) 2 Q vt 1891—ht 93.
J. G. Palmgren skriver i *Majh.* 1929, s. 11—14: "Arvid Möller var en av dessa 80-talsstudenter, som gingo så helt upp i nationslivet, att de hade svårt att slita sig från Uppsala. Med sin praktiska läggning gjorde han Nationen stora tjänster vid sångarfärden till hembygden 1893, vid redigeringen av *Till vår hembygd* samt framför allt vid byggandet och inredandet av vårt nationshus 1896—1897, då Thorsten Laurent och han delade ledningen av det hela. Detta veta alla äldre landsmän! När Arvid slutligen måste säga farväl till Upsala, så var det för att ägna sig åt en uppgift av praktisk ekonomisk natur, för vilken han var utmärkt väl lämpad. . ."

de sitt öknamn. Spex-gökens *Breflåda* innehåller ett meddelande till Kand. Stjernberg: "Eder uppsats vittnar om stor sakkänedom. Vi kunna dock ej finna "pudelns kärna."

Ur *Bevingade ord* kan ett par vara värda att minnas?

"Sista paret ut!" sa' Svensson, satte sina onämbara på stampen.

"Nu är jag full, nu går jag hem." Hulkus.

Under *Dekorationer* meddelas: "Medaljen Literis et artibus har af Kungl. Maj:t tilldelats f. d. skådespelaren Herr Löfquist, hvilken som bekant nu dragit sig tillbaka till privatlivets ostörda lugn."

Redan 1887 fick Löfquist enligt Marknadsgöken Illis quorum.

Slutligen citeras en gripande diktskapelse:

Sorgespel i människoskallen
af K. L. U. Jacques

Hosianna
kokar kaffe i en galenpanna,
skrälar med sin brummande karbas,
tar en bottenföck i fönsterglas.
Hög växer kärleken,
när man är på kneken
skjuter syndiga skott —
— har ni mig förstått?

Avskrivaren förstår *inte*, vet ej heller vem förf. är?

SPEX-GÖKEN

Södermanlands-Nerikes nation. Lördagen den 24 November 1894

Någon "hufvud"redaktör och ansvarig utgifvare har, oakadt allvarliga försök att anskaffa en sådan, icke kunnat uppletas. Ups.: Wretmans, 1894. 4 s. 25 öre.

Låt oss börja med det viktigaste, den på förhand skrivna redogörelsen för S.N:s spex på Gillet den 24 november, där man bjöds på ett storstilat program med mycken musik och inte mindre en två spex: *Sju supar*, eller *Tre mäns delirium tremens*, spirituellt drammatiskt utkast af en Kongl. Flughofleverantör samt *På Madagaskar*, opera-buffa i två akter. Vi får veta, att denna opera ej uppförts sedan år 1880, att den är ett sörmändskt original, att klädseln är likgiltig, men att herrar i ridstöflar och sporrar endast mottagas i mån af utrymme, samt att efter spexet inbjuds till nachspiel på nationen, med smörgåsar, brännvin, öl och multum plus

plurimum! Den succéartade föreställningen skildras i glödande ordalag på red:s uppmaning av Edv. Alkm-n, som dock ej varit personligen närvarande:

". . . jag vill dock söka att med ledning af programmet intuitift skärskåda aftenens prestationer och hoppas att med en nutidsmänniskas nervöst clairvoyanta intelligens kunna värdesätta desamma, som om jag varit sinnligt närvarande. . . Den första konstnjutning aftenen beredde var orkestermusiken. . . Kommer så den bebådade premiären, "Sju supar", eller "Tre mäns delirium tremens". Jag vill ej skylla förf. (en heros i den nationella humorns annaler) för plagiat, det vore ju Skam, men jag tycker mig förr ha hört denna gudomliga vitz. Det är moderna karakterer som skildras, med deras slitningar mellan den nyktra värklighetens disiga realitet och drömmarnes blott till hälften transscendentala rus. Häri ligger konflikten, peripetin. Och plötsligt upplösa sig alla de genialiskt hopflätade knutar i ett farce-artadt gapskrattande niente. . ."

Om "På Madagaskar" heter det:

"I dessa nivelleringens och de internationella kultursträfvandenas tider är det af alldeles särskildt intresse att iakttaga denna strid mellan civilisation och barbari, behandlad på ett såväl psykiskt-dramatiskt som i poetisk-musikaliskt hänseende briljant sätt. . ."

Efter idel lovord över de sångliga prestationerna:

"Till slut endast en liten i sig obetydlig fingervisning åt regissören, i förhoppning att den till nästa föreställning tages i betraktande, såsom kommande från kompetent auktoritet. Den gäller kostymeringen: då drottning Uschiameja själf lär ha uttalat som sin önskan att uppträda endast iklädd ett frimärke, inser jag ej, hvarför ej denna enkla begäran bifölls, då därigenom den tropiska karakteren väsendtligt pointerats. Äfvenledes tyckes mig, att drottningen mycket väl kunnat visa sig ofärgad, då jag ojämförligt mera håller på framställarens naturliga "lokal"-färg än en konstlad svartblåmålning."

Om denna föreställning vet vi faktiskt ganska mycket genom Knut Barr och Karl Erik Forsslund, som båda deltagit i spexen, Forsslund även som författare till "Sju supar". Barr meddelar alla de uppträdandes namn och medtar även Ruben G:son Bergs recension i Södermanlands nyheter.

Sju supar: Professorn: J. Janssen; Förste studenten: Knut Barr; Andre studenten: K. E. Forsslund; Städet: Johanna: A. Wernlöf.

På Madagaskar: Uschiameja: M. Hulth⁷; Guttaperca: Walter Kant; Uffo: V. F. Kuylenstierna; Gluffo: E. Kumlin; Radamuffo: K. Barr; Vigg: G. Kallstenius; A'la bonheur: K. E. Forsslund; En härold: G. Berglund; En orangutang: "den bekante niggerimitatören hr Gurkler (Munktell)".

Ruben G:son Berg skriver i sin recension: "I vokalistiskt hänseende voro Guttaperchas och Radamuffos prestationer de mest framstående; i volumnöst drottning Uschiamejas i amanuensen H-lths storartadt anlagda tolkning".

I fråga om drottningens kostymering kan jag citera ett telegram från K. E. Forsslund på min fars 50-årsdag:

Gamle Hurcus må du skina
länge än på Carolina,
som du sken i frimärkskjol
förr i Madagaskars sol.

Här vill jag lämna spexandet och saxa några godbitar ur det övriga innehållet, som traditionsenligt samlats under följande rubriker: Födelsedagar. Död. Annonser. Nytt i bokhandeln. Från nationens anslagstafla. Officielt Notiser och sottiser. Boknytt. Tankekorn. Charader. Ord. Breflåda.

Som *Anmälan* och inledning en dikt:

Om här skämtets trefvande antenner
Spårat upp hos Dig ett löjligt drag,
"Skratta, skratta, mina barn och vänner",
Så, just så är meningen i dag.

Slår satiren hufvudet på spiken,
Det blir Ditt daimonion, min vän!
Harmas icke öfver vänkritiken
Ty — för resten kan Du slå igen. . .

Om man Dig för Dina lyten piskar,
Ja, så är Du ock på dygder rik.
Jag tar hellre mina varma fiskar,
Än jag ser mig *under all kritik*.

Födelsedagar. I dag fylla.

Död: Att Södermanlands-Nerikes gamle bepröfvade trotjenare GASKEN efter att länge hafva fört en tynande tillvaro, i en ålder af flera hund-

7. Hulth, Johan *Markus*, 1865—1928, fil.dr., överbibliotekarie på Carolina. Inskr. ht 1884. (Lagerholm. 5978.) Klubbmästare vt 1888, bibliotekarie ht 90—ht 1900, 1 Q 1902, hedersled. 1905.

ra år stilla aflidit, oaktadt den ömmaste omvårdnad från vår sida, hafva vi den smärtsamma pligten tillkännagifva.

Å-m

M-ll-r

"Ske vår vilje"

Från allmänheten: Herr Redaktör! Undertecknade anhålla härmed att genom Eder ärade tidning få till flera hoppgifvande ungdomar, särskilt hrr Old-borg, Ess-en och W-rnl-f frambära sitt vördsamma tack för den vänliga nedlåtenhet, med hvilken de besvara våra ödmjuka helsningar. Äldre landsmän.

Kanon:

Tomma glas i godt kalas
Värden icke hedra.
Derför fyller jag mitt glas;
Bröder, fyllen edra.

Fulla glas i godt kalas
Gästerna ej hedra.
Derför tömmer jag mitt glas;
Bröder, tömmen edra.
Da capo al fine.

Notiser och sottiser: En större orkester är, enligt hvad det meddelats red., under bildande inom nationen; Bland de medverkande märkes först och främst herr H. "Malt", trakterande bastrumma, hvars ljud dock låter något sprucket, beroende enligt hans egen utsago derpå, "att den stora volymen är öfverklädd med kalfskinn". Herr Humble spelar mungiga, Agronomen G. U. Ano gör ifriga försök att "spela första fiolen". Med lugn och elegans skötes vio-lång-sällen af herr Långholm (har studerat i Paris). Harsmatträ är Gurkler. Herrar Sern- och Ros-Ander (Henrik) omvexla att föra taktpinnen.

Teol.stud. A. Möller bevarad åt efterverlden. De personer, som trott att denne utmärkte landsmans namn endast genom nationens häfder — nota bene om de någon gång blifva skrifna — skall komma att bevaras åt efterverlden, fara jemmerligen vill. I "Svenska ättartal" för år 1894 hafva vi en fullständig förteckning öfver vår Arvids meriter, så fullständig åtminstone, som hans kända blygsamhet tillåtit honom att meddela densamma. Sid. 378 i nämnda arbete erfara vi, att Herr A. Möller varit Södermanlands-Nerikes nations andre kurator 1891—94, samt är innehafvare af Björnståhls stipendium för semitiska språk.

Hvarför medelas icke ock, att herr M. fortfarande är sjelfhjelpsforeningens kassaförvaltare? Red.anm.

Jag konstaterade att A. Möllers fader verkligen varit underofficer och att han sålunda var berättigad att inneha stipendiet.

Kaleidoskop (från nationslokalen):

Kl. 9,45. Hr A-t W-n (Algot Wahlin). Ledigt sätt att föra sig. Kastar en elegant blick i en konservativ tidning, en dito i någon tidskrift för sociala och litterära intressen. Slår ett ackord på pianot och går. Allmänbildad.

Kl. 10,30. Ett mera aristokratiskt element. Konungahusets öden och fashionable news efterfrågas.

Kl. 2. Yngre landsmän anlända i klump, delvis klumpiga. . .

Kl. 4,25. Hulcus med ordonnans. Höga kommandorop. För öfrigt föga militäriskt.

Kl. 8. Aftontidningar och äldre landsmän anlända.

Hvarför? Hvarför kan inte jag få *ligga när* en smålandsteo-låg" sa flickan.

Frågor och svar: "Hvad är Södermanlands-Nerikes nations byggnadskassa? Öfver hufvud taget ingenting att bygga på.

En rolig och läsvärd artikel förekommer på sid. 2: "*Kort och lättfattad beskrifning öfver Södermanland och Nerike*" av sign. E. H. (Erik Hamnström?) Han framhåller rikedomerna på vattendrag: Åströmmen, Rönströmmen, Yngströmmen, Norströmmen och Stenbecken.

"Mellan floderna hafva vi fast Up-mark, hufvudsakligen bestående of Berg. Det högsta berget är Stjernberget, som höjer sin åldriga hjässa högt öfver sina bröder; derjämte förtjenar att nämnas de båda Holmbergen, tvänne syskonberg, det ena mörkt, det andra ljusst. Rydberg, Strandberg — ett synnerligt fashionabelt högfjälls-sanatorium. . . Jernbergh, Vallberg samt Cederberg; detta sista har fått sitt namn af sina många cederlundar. . . Bland landskapens växter påträffar man många kända namn såsom Blom, Lindh, Barr, Löf och speciellt Lindblad eller t. o. m. Löfqvistar. . . Bland landskapens mera remarkabla platser hafva vi först och främst Hulth, ändpunkten för Köping-Hults järnväg, liflig och bullrande station, berömd för sitt välordnade och lifligt besökta nationalbibliotek. En motsats till Hulth är den lille anhaltsstationen Forsslund, idylliskt belägen midt i landet och synnerligen gouterad af poeter. Landskapens produkter tyckas hufvudsakligen utgöras af lin: hvaraf många olika varianter odlas, såsom Wah-lin, Han-lin, Kum-lin, Nico-lin, Göth-lin samt Bök-lin. God Malm brytes på flera ställen. . .

Det påpekas i tidningens huvud att någon red. eller ansvarig utgivare icke påträffats. I *Tankehorn* läser man emellertid: "Det har sitt ansvar att

vara nationens kvickaste karl" tänkte Elmquist, blef oansvarig för spex-göken. Och K. E. Forsslund påstår att "1894 års Spex-gök redigerades af Elmquist⁸, "åtminstone var han medredaktör".

Som bilaga till tidningen förekommer ett *Telegram!*

"L'Orangutang" har på grund af för stor glupskhed under repetitionerna så tilltagit i volym, att skinnet ej går om honom. Hans roll har därför måst öfvertagas af en annan. Möjligen kommer han dock under aftonen att på annat sätt medverka". . .

Jämför härmed en notis på sid. 4. Ur djurens lif. (Utdrag ur teaterdirektörens kassakladd). — — — An. Punsch och konjak åt "L'Orangutang" vid repetitionerna kr. 100.

Forts. följer i nästa nr.

8. Elmquist, Gustaf *Henning*. 1871—1933, fil.dr., generaldirektör, ordf. i FHK, statsråd, envoyé, landshövding i Örebro län, överståthållare 1928. Inskr. ht 1889. (Lagerholm. 6110.) Hedersled. 1920.

Sven Ericsson 1878 13/5-1965 26/3 Perusvensk i sextio år

I Presentation

av Orvar Starbäck (1981)

Ericsson, Sven — Kolonisationschef — Tingo Maria — Peru, så står det under inskrivningsåret 1896 i stencilen "SÖDERMANLANDS-NERIKES NATION: Förteckning över den 30 april 1957 levande landsmän Upprättad av nationens kuratorer." Uppgifterna ingår i och har tveklöst som så många andra i stencilen hämtats ur motsvarande tryckta förteckning från 1947 upprättat av Sven Sernander och Sven Frigell — kalenderbitare av rang.

Det här med kolonisationschef och Tingo Maria låter, tycker jag, både intressant och exotiskt och jag slog för länge sen upp Sven Ericsson i J. Lagerholms tryckta utgåva "SÖDERMANLAND-NÄRKES NATION: Biografiska och genealogiska anteckningar om i Uppsala studerande Södermanlänningar och Närkeingar 1595—1900" utgiven på eget förlag 1933. Jo, där fanns förstås också Sven Ericsson med.

Även hans far tillhörde nationen. Denne var kyrkoherde i Lillkyrka i Nerike men avled redan när sonen Sven var tio år. Han hade förutom Sven ytterligare sex barn varav en äldre bror som också var inskriven i nationen.

Sven Ericsson föddes i Södertälje, blev Fil kand 1898, Fil lic 1901, hade det hedersamma uppdraget att vara fanbärare 1899 och han anges nu, 1933, vara anställd vid gummiplantage i Peru, Paucartambo via Mollendo. Så långt Lagerholm. Dock att en del av uppgifterna genom något missöde hamnat under föregående namn.

Som torde vara bekant för Majhälsnings läsare publiceras i varje utgåva en lista över avlidna landsmän. Så har det varit alltsedan Majhälsning startade och få nationer lär ha en så noggrann bevakning på detta

Södermanlands-Nerikes nations fanbärare 1889, fil lic mm mm Sven Ericsson. Oljemålning i rådhuset i Paucartambo, Cuzco, Peru.

Foto: Johan Mörner.

område, just beroende på bland annat Sernader och Frigells — numera endast Frigells — skicklighet som kalenderbitare. Även jag har intresse åt det hållet och därför brukar jag "pricka av" de avlidna i stencilen från 1957. — På så sätt decimerades listan efter hand och så småningom fanns endast Ericsson kvar på första sidan.

Så nån gång hittade jag en adress till Svenska föreningen i Peru. Jag skrev och fick svar.

Jodå, Sven Ericsson hade varit en synnerligen välkänd person i Peru, men avled 1965-03-26. Han hade söner varav en lovat hjälpa till med ytterligare uppgifter om jag skrev till honom — på spanska eller engelska. Med svaret följde också en kopia på en tidningsartikel av forskningsresanden Rolf Blomberg förmedlad av generalkonsul Burenus. Tyvärr, och som så vanligt var det varken tidningsnamn eller datering på kopian, men trycket verkade vara Dagens Nyheter och innehållet pekade på så där 1950. Med Dagens Nyheter's vänliga hjälp blev det också verifierat. Dagens Nyheter 13 januari 1952.

Jag tyckte artikeln kunde passa i Majhälsning, så jag skrev till Rolf Blomberg, Quito, Ecuador, och frågade. Jodå, från Rolf Blomberg kom ett i allo positivt brev. Han tyckte det vore roligt om Majhälsning ville

hedra minnet av Sven Ericsson och han skulle känna sig både glad och hedrad om hans gamla bidrag till DN kunde komma till användning.

Jag tycker inte det finns någon anledning till nedskärning eller aktualisering av Rolf Blombergs intressanta artikel utan den följer efter mina rader in extenso.

Även Blomberg skickade en kopia på en tidningsartikel. Ett resebrev publicerat i Svenska Dagbladet 13 juni 1971 av sydamerikakännaren Docent Magnus Mörner med rubriken "Vi svenska imperialister". Där figurerar bland flera svenskar Sven Ericsson, en man vars minne hos många starkt lever kvar i Peru nu ännu sex år efter hans död. Han har lämnat efter sig peruansk änka, barn och barnbarn. Hans väg som bröt Paucartambos isolering finns kvar. Vid slutet av vägen står hans byst vid Tres Cruces, "en fantastisk utsiktspunkt där ögat når både andinska snötoppar och amazoniska djungler. Hans porträtt hänger vidare på hedersplats i Paucartambos idylliska rådhus. Han är verkligen inte bortglömd i Peru. Men vad skall man säga om Sverige?"

Så långt Magnus Mörner, och nog är det så att utlandssvensken lätt blir bortglömd i Sverige. Men nog tycker jag som Rolf Blomberg och Magnus Mörner att Sven Ericssons sextio verksamma år i Peru borde kunna intressera?

II

Dr Sven Ericsson kolonistör: en svensk pionjär i Peru

av Rolf Blomberg (1952)

Var det någon som visste att det finns en ganska stor flod i Peru som uppkallats efter en svensk? Det är en biflod till Rio Piñipiñi, som i sin tur är biflod till Madre de Diós, och den heter Rio Nyström. Det står visserligen Rio Nistrom på kartan, men det skall vara Nyström. Det är för resten ett bra namn för en flod!

Den är döpt efter ingenjör Johan Vilhelm Nyström, som under ett par år på 1860-talet vistades i Peru på uppdrag av den peruanska regeringen. Enligt den kände historikern Amandus Johnson var Nyström en av de största svensk-amerikanska ingenjörerna efter John Ericsson. Han var en mångfrestande man och hann med förvånansvärt mycket under sina två år i Peru: han utstakade järnvägar (som dock kom till utförande först 50

år senare), han undersökte guldfyndigheter och han utförde kartläggning och bestämde med stor noggrannhet de geografiska koordinaterna och höjden över havet av otaliga platser. Det är bestämningar som står orubbade än i dag utom i sådana fall där Nyström själv uttalade tvivel om riktigheten av sina observationer. Hans forskningar, vilka karaktäriseras av en skarp iakttagelseförmåga och en klar framställning, utgör ett betydelsefullt blad i den sydamerikanska geografins historia, och Antonio Rajmondi, den peruanska geografins store grundläggare, publicerade på sin tid ett par betydelsefulla arbeten baserade på Nyströms studier. För att ära den duktige svensken gav Rajmondi så denna urskogsflod i Madre de Diós vattensystem, vilken Nyström besökte i juni 1868, dennes namn.

Det var dr Sven Ericsson, svenska kolonins grand old man i Lima, som bland mycket annat berättade mig detta, och när det gäller Perus geografi torde man få leta efter någon som kan ge klarare besked. Dr Ericsson är också grand old man i Sociedad Geográfica — Geografiska sällskapet — i Lima, som han tillhört sedan 1907. Han har mycket gemensamt med Nyström: även han har företagit vidsträckt forskningsfärder, kartlagt, undersökt guldfyndigheter och utstakat kommunikationsleder. Det skulle inte förvåna mig om någon flod i Peru även får bära det Ericssonska namnet.

Född i Södertälje och uppväxt i Örebro, där hans far var kyrkoherde, kom Sven Ericsson efter licentiatexamen i Uppsala till Peru 1905 på ett stipendium från kommerskollegium (Till Peru hade han långtat sedan han som pojke läste baron von Humboldts resebeskrivningar, vilka han stavade sig igenom strax efter ABC-boken). Hans studier gällde kautschuk, och han hade kommit till den slutsatsen att Peru av alla gummiproducerande länder hade de allra största framtidsutsikterna.

Vid sin ankomst till Lima träffade Ericsson två landsmän, Curt Schenström (sedermera SKF-chef i Buenos Aires) och civilingenjör Gustaf Forselius (sedermera framgångsrik kolonistör i Boliviás Gran Chaco — jag hänvisar till kapitlet om Don Mauricio i min bok "Människor i djungeln"), som han intresserade i en expedition till de stora urskogsområdena öster om Anderna för att på uppdrag av ett gummibolag undersöka kautschuktillgångarna och odlings- och transportmöjligheterna. Det blev en äventyrlig expedition genom de väldiga djunglerna kring Amazonflodens källflöden, omväxlande på mulåsnor, till fots och med flottor och kanoter, och de tre svenskarna stiftade bekantskap med allehanda vilda folkslag och djur. Färden gick via Titicacasjön och över bergspass på nära 4.000 meters höjd in till Madre de Diós och Ucayali, och under många månader färdades Sven Ericsson och hans kamrater i så gott som outforskade trakter, som de noggrant kartlade under ständiga strövtåg och flodfärder. De var alla tre besjälade av upptäckarlust och en frejdig pionjäranda, och de trivdes med vildmarkslivet.

"Det ligger", sade mig dr Ericsson, "ett särskilt skimmer över färderna i

Amazondistriktets väldiga djungelland, detta naturens paradiset, som är fullt av vildar, rovdjur, reptiler och flygfän av alla slag, skådeplatsen för så många verkliga och inbillade faror och äventyr och även för verkliga ansträngningar av målmedvetet arbete, där livet sattes som insats för att nå stora mål, och där otvivelaktigt en gång i en avlägsen framtid mänskligheten kommer att vara koncentrerad i en ny och stark civilisation.”

”Men” tillade dr Ericsson, ”urskogslivet utan något särskilt problem att lösa verkar sövande på själslivet. Omgivningen har alltför långsamma och små förändringar för att ge impulser åt fantasin. Flodernas fallande och stigande, solsken och regn bildar till slut en monoton upprepning. Den ofantligt fruktsamma, livssjudande växtligheten dominerar människan och frambringar efter hand ett slag resignation. Gummitapparna, som tillbringa månader i sträck i urskogen, ensamma eller två och två, blir tystlåtna, men inte på Talleyrands vis, utan de antar de tigande, drömlösa trädens tystnad. Amazonas skogar är relativt fattiga på sådana traditioner som i så rikt mått besjalar Europas folk, i Europas natur, och det känns i längden tryckande att aldrig få skåda en vidsträckt horisont, att blott se den blå himlen skymta genom trädens väldiga kronor då blicken riktas uppåt. Jag kan berätta en belysande episod: En dag kom två caucheros — gummitappare — på besök i vårt läger. De stannade hos oss i flera timmar — utan att yttra ett enda ord! När de sen tog avsked uttryckte de sin stora belåtenhet med att ha fått vara i expeditionens sällskap och med ’det myckna samspråket’.

Urskogen har även ett annat inflytande på skogsinvånarna: den skapar likgiltighet för liv och död. Den är själv en egendomlig blandning av höst och vår — höst på marken med de ruttnade löven och här och där en gammal murken stam och evig vår och sommar uppe i lövträdens kronor med sin friska grönska och alla färgsprakande jättebuketter orkidéer och andra blomster. Varje dag faller i den väldiga skogen en gammal jätte omkull med dovt brak, och det bryr sig varken jätten eller någon annan om. Djurlivet är fullt av dem som dödar och dödas. Det finns ingen som tänker på att leva evigt och inte heller någon som tänker på döden. . .”

Expeditionen anlände till sist till staden Iquitos vid Marañonfloden. Här vilade man ut efter strapatserna innan återresan till Lima anträdde genom de människoätande cashiboindianernas territorium. Schenström och Forselius hade tidigare gjort en färd genom samma område för att utstaka en järnväg mellan Huallaga och Ucayali och då blivit anfallna av vildarna, fått en skur av pilar över sig då de på en flotte färdades nedför Sungaruyafloeden. Det var en narrow escape. Samma år hade en fransman blivit tillfångatagen och uppäten. De tre svenskarna hade nu bättre tur, och utan större äventyr anlände de till Lima efter mer än sju månader i djungeln.

Den koncern för vilken de gjort sin expedition anställde dem nu för att anlägga gummiodlingar och exploatera det naturliga beståndet i de områden de anvisat. Ett nytt bolag bildades med dr Ericsson som direktör,

Schenström sändes till England för att beställa specialkonstruerade flodbåtar, och Forselius fick i uppdrag att förbättra de urusla vägarna till Madre de Diós och förbinda dem med någon lämplig hamn i flodens övre lopp. I början på 1908 kom Schenström till Iquitos med tre genialiskt byggda motorbåtar, som lätt kunde monterats ned och forslas på land, där floderna inte var navigerbara. Under tre år arbetade nu de tre svenskar energiskt med gummiexploatering. Det var tre år av urskogsliv och fulla av strapatser och äventyr. Men gummimarknaden försämrades oväntat snabbt. De stora engelska plantagerna i Östern tog ledningen och dumpade priserna, och med de väldiga avstånden i Madre de Diós blev transporterna alltför långsamma och dyra i konkurrensen. Framtiden såg mörk ut, och till sist återstod endast att likvidera.

Schenström och Forselius for till Argentina, medan dr Ericsson stannade kvar i Peru, gifte sig och slog sig ned i provinsen Madre de Diós, där han under sex år odlade kakao och sockerrör.

”Medan jag vistades på min hacienda”, berättade dr Ericsson, ”och levde mitt vegeaterande, bekymmerslösa liv och hade god tid att ägna mig åt min hobby matematiken — jag vill nämna att jag om det inte hade varit för levebrödets skull hade fortsatt studierna med en professur i matematik i kikarn — nå, då liksom glömde jag bort att det existerade en värld utanför Madre de Diós. Men så en dag vaknade jag upp och tog mig själv i kragen. Jag var verkligen för ung för att begrava mig levande där inne i urskogen! Och när jag 1919 för alltid lämnade min hacienda i Madre de Diós och färdades tillbaka på den usla, leriga stig som ledde till höglandet, så slog det mig att *här* väntade mig en uppgift! Om inte *jag* byggde ordentlig väg här, så blev det aldrig någon gjord! Inkaindianerna hade anlagt en väg här 700 år tidigare, men efter spanjorernas erövring av Peru hade den aldrig blivit underhållen, och nu var den som sagt i ett bedrövt skick. 150 gånger hade jag gjort denna mödosamma färd, därav tre gånger till fots. . . Jag gjorde nu upp ett kostnadsförslag för en väg som åtminstone dög för mulåsnatrafik, och med detta gick jag till president Augusto Leguia. 100.000 soles skulle vägen kosta. Jag fick pengarna och byggde den för 96.000! Det var en avsevärd förbättring. Men, tänkte jag, egentligen borde ju en ordentlig bilväg dras fram här. Jag gjorde upp ett nytt kostnadsförslag, som gick löst på 5 milj. soles. Presidenten sade all right, och för att få pengar till vägbygget införde han en skatt av 1 sol på varje quintal — omkring 1 kg. — bomull som exporterades. Exporten utgjordes på den tiden av 1 milj. quintals per år. Så allt såg mycket lovande ut. Men då blev det olyckligtvis revolution, Leguia störtades, och hans efterföljare visade sig helt ointresserad av mina vägplaner. . .

Dr Ericsson köpte nu en hacienda på kusten och drev denna i fem år. Men 1933 försökte han på nytt att väcka intresse för sitt gamla projekt. Tidpunkten visade sig emellertid olämplig. Det var just efter kriget med Colombia, och man hade redan av strategiska och administrativa skäl

börjat ett stort och kostsamt vägbygge till Rio Ucayali. Ur militär synpunkt var det också betydelsefullt att de områden genom vilka vägen drogs fram blev bebyggda. Dr Ericsson blev därför i stället utnämnd av president Benavides till ledare för ett stort koloniseringsföretag. Han lyckades över förväntan. Han började med att vid en plats kallad Tinggo Maria bygga ett femtital trähus och odla upp en hektar kring varje hus. Mark och hus gavs sedan gratis till nybyggarna, huvudsakligen folk från kusten. Det blev en ström av kolonister till Tinggo Maria, och numera är denna region tätt bebyggd. Efter jordbävningen 1947 fick dr Ericsson ett annat uppdrag: att leda återuppbyggnadsarbetet i staden Satipo i provinsen Junin, ordna med kommunikationerna och anlägga ett flygfält, och även detta genomförde han framgångsrikt. I december förra året blev han pensionerad, ehuru han fortfarande arbetar på jordbruksministeriet för att lägga sista handen vid rapporterna över sin verksamhet i Satipo.

Det skulle nog bli en tjock bok om man försökte att någorlunda i detalj referera dr Ericssons många upplevelser under de 45 åren i Peru. Att höra honom berätta om sina färder och forskningar och insatser i denna sydamerikanska republik var högtintressant. Han är en skarp iakttagare, har ett otroligt gott minne och besitter en förvånansvärd kunskap inom de mest skilda ämnen. Dessutom har han ett utpräglat sinne för humor. På nin, ordna med kommunikationerna och anlägga ett flygfält, och även tråkigt nog till svar att några sådana planer hyser han inte, men att det kanske så småningom blir en bok i matematik.

”Något äventyr som avslutning på intervjun. . .? Tja, låt mig tänka efter. . .” sade dr Ericsson. ”Jo, en gång försökte huachipaireindianerna ta livet av mig, men då blev det månförmörkelse, och de vidskepliga vildarna tappade modet. . . Jag levde till att börja med på god fot med hauchipairestammen, som då och då kom och hälsade på mig på haciendan. Jag lärde mig tre hundra ord på deras språk. Men en dag kom det till en brytning. En av indianerna gjorde sig skyldig till stöld och togs till fånga av polismyndigheterna och hamnade i fängelse. När tjuven så småningom blev frigiven, uppviglade han i hämndlystnad hela huachipairestammen mot de vita. En stor skara indianer kom och slog läger i närheten av min hacienda. Det var dagen före fullmåne, och jag misstänkte att indianerna hade något sattytg i kikaren, ty vid fullmåne brukar de utföra sina anfall. Jag beväpnade mig själv och mitt folk och placerade ut dem på strategiska punkter. Vid 9-tiden på kvällen hörde vi hur indianerna gav signaler till varann runt omkring haciendan genom att härma tapirernas egenomliga, visslande läte. Jag och mitt folk stod beredda, på helspänn. . . Men så inträffade månförmörkelsen och anfallet uteblev! Nästa morgon fann vi överallt runt plantagen spår efter indianerna. Och senare fick jag reda på att dessa, uppviglade av den bestraffade tjuven, mycket riktigt haft för avsikt att ta livet av alla vita, men att de i månförmörkelsen såg ett dåligt omen och aldrig tordes fullfölja sin blodiga plan. . .

In memoriam Ulf Lindén

Ulf Lindén avled efter en kortare tids sjukdom den 8 maj 1980. Han var född den 2 augusti 1941, växte upp i Örebro och tog studenten där. I nationen skrevs han in hösten 1962 och blev samtidigt trombonist i Hornboskapen, där han utan avbrott var aktiv ända fram till sin död. Från första början imponerade Ulf på oss i HB med sin goda instrumentteknik och sin utomordentligt vackra ton. För de flesta aktiva landsmän utanför HB var han mest känd som anförare av allsången ”För än går det vågor i halvankaren” under middagar och fester på S-N.

Ulf hade en enastående kapacitet. Så tog han t. ex. sin fil.kand. på endast ett och ett halvt år. Därefter tjänstgjorde han några år som socialassistent på Hornö yrkesskola. Då det beslöts att denna skulle läggas ner, sökte han en ledigförklarad tjänst som assistent hos skyddskonsulenten i Uppsala och erhöll den också i konkurrens med fyrahundra medsökande. Han var dessutom en utpräglad konstnärlig begåvning. Hans teckningslärare hade under skoltiden försökt övertala honom att välja konstnärsbanan, men hans intresse för människor och för att hjälpa dem tog överhanden vid hans yrkesval.

När Uffe bodde på Arkadien, var hans rum ett självskrivet centrum för hans närmaste vänner, till vilka alltså också jag hade den stora glädjen att höra. Han brukade då sätta på någon grammofonskiva ur sitt stora, förnämliga jazzdiskotek och lät oss genomgå blindfold-test. Men lika ofta gick hans vänner till honom för att dryfta sina personliga problem, och han hade då verkligen en ängels tålmod när det gällde att lyssna till alla de jeremiader, som då formligen vräktes över honom.

Ulf gjorde intryck av att vara en alltigenom stabil och trygg människa. Om någon oförskämdhet riktades mot honom själv, så verkade han ta det med jämnmod. Men att andra människor skadade varandra kunde han inte stå ut med. De få gånger jag sett Ulf råka i affekt har just gällt sådana tillfällen. Även om Ulf aldrig sagt det själv, så har vi hans vänner förstått, att andra människors lidanden, som han genom sitt yrke dagligen kom i kontakt med, tog honom mycket hårt. Han var ytterst uppskattad av såväl det klientel han där hade att göra med som av sina överordnade.

Flera av hans närmaste vänner kände varandra endast ytligt före hans bortgång. Men därefter har vi inte bara börjat umgås regelbundet med varandra och blivit en sammansvetsad enhet, vi upplever nu också Ulf som centralfiguren i denna enhet. Ingen som känt honom väl kan någonsin glömma honom.

Uffe var en humanist i detta ords riktiga bemärkelse: intet mänskligt var honom främmande.

Tom Pauli

Avlidna landsmän

Död		Inskr.		född		
17/4	1980	Degerman, Erik Valdemar	1908	f. d. läroverksadjunkt	24/1	1890
1/5	1980	Bäckman, Anders Hugo	1929	kyrkoherde	20/3	1907
24/5	1980	Tisell, Brita Elisabeth, f. Ramstedt	1934	fil. mag., fru	6/10	1914
17/6	1980	Jonsson, Sven Olof	1919	f. d. överläkare	31/7	1898
4/7	1980	Ståhlberg, Åke Harald	1932	prakt. läkare	30/1	1913
5/7	1980	Birath, Sver Eriand Axel	1908	f. d. läroverksadjunkt	17/4	1890
9/7	1980	Olsson, Karl Johan		f. d. landshövding	6/5	1893
24/7	1980	Brandt, Henrik Birger David	1921	f. d. rådmän	3/10	1903
24/7	1980	Mandéus, Astor Ragnar	1934	kyrkoherde	17/4	1915
9/8	1980	Larsson, Carl Sandor (<i>Lasse</i>)	1920	f. d. geolog	7/7	1899
11/8	1980	Lagerstedt, Gunnar Arvid	1933	lektor	11/9	1915
23/8	1980	Runström, Karl Gustaf (<i>Gösta</i>) Adolf	1914	professor emeritus	30/5	1892
15/9	1980	Tirén, Lars Erik Bo Rudolf	1922	f. d. l:e sekreterare	27/7	1901
28/9	1980	Lundmark, Nils Torsten	1910	f. d. rådmän	10/7	1891
21/10	1980	Kallner, Gösta Edvin	1925	f. d. kyrkoherde	13/5	1907
3/11	1980	Dahlén, Thomas Friiof	1938	byrådirektör	27/10	1917
10/12	1980	Hellberg, Tore Bertil	1923	f. d. borgmästare	27/2	1902
12/12	1980	Fromén, Torsten Olof Angantyr	1922	advokat	8/11	1898
15/12	1980	Wängö, Gustaf Åke Johannes	1943	advokat	18/8	1922
28/12	1980	Waernér, Olof Axel Georg	1928	f. d. kontraktsprost	15/9	1904
15/1	1981	Redin, Mats Algot	1911	f. d. rektor	24/2	1893
/1	1981	Macoun, Ernst Franz	1955	bibliotekarie	12/6	1921
26/1	1981	Ljunggren, Eric Algot	1921	f. d. rådmän	27/12	1902
3/3	1981	Heijdenberg, Axel Gustaf Bertil	1921	f. d. rådmän	1/9	1903
8/3	1981	Norman, Tage Olof	1929	f. d. studierektor	20/1	1909

Tidigare avlidna som ej upptagits i Majhälsning

Död		Inskr.		född		
9/5	1943	Tucker, Horace Burpee	1936	Pilot officer in the Royal Canadian Air Force	20/9	1908
19/11	1964	Eriksson, Volmar Erik	1931	Idrottslärare, Borås	28/6	1911
26/3	1965	Ericsson, Sver Gustav Einar	1896	Fil. lic. Kolonisationschef, Lima, Peru	13/5	1878
5/4	1968	Sandahl, Carl Johan Anton	1911	f. Landskanslist, Nyköping	30/4	1890
21/9	1974	Larsson, Lars Axel	1914	Banktjänsteman, Öknaby, Katrineholm	21/5	1893
12/9	1976	Melander, Sven Alf Johan	1916	Fil. kand., Skriftställare, Chatam, New Jersey	22/1	1896
16/12	1976	Sund, Nils Wilhelm	1917	Fil. lic., Saint-Denis-de Méré, Frankrike	13/10	1898
3/7	1977	Ottosson, Sven Folke Hugo	1930	Notarie, Jur. kand., Göteborg	20/9	1908
8/3	1979	Nordhagen, Rolf	1920	Professor, Oslo	21/10	1894
24/7	1979	Sundström, Klas Åke Ferdinand	1923	Poliskommissarie, Eskilstuna	7/3	1904
27/8	1979	Friis, Oluf Anker	1924	Professor, Köpenhamn	20/3	1894
11/2	1980	Frankenberg, Bengt Axel Herbert	1922	f. rektor, folkskollärare, Nyköping	3/7	1893

Från vår till vår I Q Anders Sverke

Sommaruppehållets höjdpunkt för alla Snärkingar är ju firandet av Franska revolutionen. Sålunda samlades ett 100-tal landsmän den 14 juli för att storma la Bastille. Efter att ha låst in fångarna Gunnar Strömhielm och Ulf Johansson marscherade vi under Hornboskapens ledning till Värmlands Nation för att inmundiga en stärkande måltid. Bengt Georg Gilmark delade ut medaljer till välförtjänta revolutionärer, varefter vi återvände till Nationen för att befria fångarna. Det hela avlöpte lyckligt, och succén firades med ett fyrverkeri av sällan skådat mått.

Den 23 augusti var det dags att avtacka Nationens förre Inspektor Gunnar Wijkman. Ett stort antal kuratorer som verkat under Gunnars tid hade mött upp. Av talen som hölls under middagen framgick återigen Gunnars popularitet hos Landsmännen och Nationens tacksamhet för hans insatser.

I slutet av augusti började inskrivningen och verksamheten drogs igång för fullt. Under hösten skrevs ca 300 recentiorer in. Vad beträffar verksamheten kan sägas att inga större förändringar har skett; förutom den dagligen återkommande lunchserveringen och restauranten så kan vi dessutom erbjuda våra medlemmar tisdagsträffar med god mat och underhållning, torsdagsärtor, söndagsmiddag, helgkaffe, filmföreläsning m m.

I början av september var det så dags för recentiorsmottagning, med mycket värdefull information för de nye. Det är glädjande att det de senaste åren varit många intresserade faddrar som har ställt upp för att hjälpa recentiorerna den första tiden i Uppsala.

Ämbetsmannamiddagen avlöpte som sig bör: Vid utsatt tid anlände ett stort antal av Nationens ämbetsmän — nyktra men förväntansfulla — varefter en delikat måltid aväts. Därefter vidtog de traditionellt vilda lekarna.

*Inspektor em.
Gunnar Wijkman
beundrar sin avbild.*

Golf är en sport som fått alltfler anhängare bland Nationens medlemmar. Sedan några år tillbaka arrangeras golftävlingen SN-Open — så även denna höst. Att vädret inte var det mest lämpade för golfspel kunde knappast arrangören Bengt Sterner rå för, men det stora intresset och höga deltagarantalet var hans förtjänst.

Den andra helgen i oktober brukar Seniorföreningen ha sin sedvanliga årssammankomst. Vid själva årsmötet valdes Harald Rydberg till ny ordförande efter Sven Kraepelien. Programmet denna gång bestod av rundvandring i Uppsala Domkyrka och föredrag av Anders Åman. På kvällen var stämningen som vanligt hög, och festligheterna pågick långt in på småtimmarna.

På höstterminens andra ordinarie Landskap valdes Islands president Vigdis Finnbogadóttir till hedersledamot av Nationen. Hon var inskriven vid Södermanlands-Nerikes Nation i början på 60-talet.

Gåsmiddagen den 8 november inleddes med att avtäckas porträttet av Nationens förre Inspektor Gunnar Wijkman. Porträttet är utfört av konstnären Verner Molin, och kan beskådas i gamla musikrummet. Därefter bjöd Herman Fricke på svartsoppa, gås med tillbehör och spettekaka. Som vid alla nationsmiddagar konserterade Hornboskapen och nationskören framträdde under ledning av Göran Carenbäck.

Vid terminens sista Landskap var det så dags för allmänt val av ny andre kurator och två klubbmästare. Till 2 Q valdes Kerstin Lundh, och till klubbmästare Maria Thuresson och Milena Bergqvist. Dessa installerades på sedvanligt sätt under kristallkronan i Gustavianska rummet efter landskapssexan.

Terminens sista evenemang var Luciagasquen. Den började redan dagen innan med en teaterresa till Stockholm, efter vilken sexa och luciavaka följde. Ett större uppbåd luciafirare begav sig framåt morgontimmarna hem till familjen Saldéen, som väcktes med sång (?) från morgontrötta strupar. Till Luciagasquen hade teaterdirektör Håkan Olovsson skrivit ett spex som på sedvanligt sätt drev med Nationens ämbetsmän. Framåt småtimmarna kom Lukas — denna gång bestående av Anders Bokenstrand, Gunnar Ivarsson, Anders Vretblad och Göran Carenbäck.

Några större förändringar har inte skett på Nationen under den gångna tiden. Dock kan nämnas att TV-rummet i Stavenowska huset har inretts med ett 10-tal läsplatser som utnyttjas flitigt. Under höstterminen fick vi även tillbaka en av Nationens fanor som renoverats och nu är i skick som ny.

När detta skrivs är det de sista dagarna i februari och större delen av min ämbetsperiod har gått till ända. Tiden som förste kurator har varit mycket stimulerande — framför allt som jag har haft förmånen att ha så många skickliga och entusiastiska ämbetsmän att arbeta tillsammans med.

Nationens ekonomi under 1980

Redovisningen på Nationen utgörs av en nationsdel och en klubbverksdel. Nationsdelen innehåller i stort sett alla administrativa kostnader, kuratorlöner, sekreterarlöner, bibliotekskostnader, inköp av fast materiel, tidningen Aktuellt osv. Klubbverket består av lunchen, restauranten, Tisdagsträffar, torsdagsärtor, söndagsmiddagar, helgkaffe samt alla gasquer. Allt detta handhas av en mycket stor organisation av förtroendevalda medlemmar. Det är en nästan perfekt organisation där var och en mycket snabbt och lätt kommer in i sina rutiner varje termin. På lunchen har nationen två fast anställda. Lunchserveringen omsatte under 1980 ca 350.000 kr med en vinst på drygt 10.000.

1980 omsatte Klubbverket tillsammans drygt 2 milj kr, varav restauranten svarade för ca 1,2 milj kr. Nettovinsten för restaurantverksamheten var ca 200.000 medan den övriga verksamheten inom Klubbverket i stort sett gick jämnt ut. Man har dessutom vissa samkostnader för städning, förbrukningsmateriel etc. Detta gör en total vinst för Klubbverket på ungefär 100.000 kr.

Nationsdelen har numera mycket stora kostnader. Dessa finansieras främst genom terminsavgifter, hyra från restauratören samt sommar- och julrestauranten under den tid på sommaren och under julen då den övriga nationen är stängd. Inför hösten 1980 höjdes terminsavgiften med 20 kr för alla medlemmar. Det innebär ca 50.000 extra i terminsavgifter. Sommarpuben hade en vinst på 120.000. Från restauratören fick Nationen ca 80.000 i hyra.

Det gjordes vissa inköp av fast materiel under året, bl a en filmprojektor och ett nytt stekbord. Dessutom renoverades en fantastiskt vacker nationsfana för 12.000 kr. Jag vill här passa på att tacka alla som bidragit till att betala den stora kostnaden. Under 1980 fick vi in ca 1.400 kr i frivilliga bidrag och det blir nog en slant till under 1981. Dessutom köptes möbler för att inreda ett nytt lärum i biblioteket. Sammanlagt köptes fast material för 44.000 varav 30.750 täcktes med uttag från vissa härför avsedda fonder.

Totalt hade nationsdelen kostnader på 683.000 kr och intäkter på 700.000 kr. Alltså gick även nationsdelen riktigt bra under 1980. Totalt för Nationen en vinst på 118.000 kr. Vad som återstår att hoppas på är att ingen får för sig att Nationen utnyttjar sina medlemmar och samlar "pengar på hög" i onödan. Det har varit några riktigt dåliga terminer under senare hälften av 70-talet, och vi dras med väldigt stora löne- och hyreskostnader. De sociala avgifterna står en andre kurator upp i halsen och det blir svårare och svårare att hålla ordentliga marginaler vid försäljning av mat och dryck. Därför måste alla inse att det behövs en rejäl vinst ibland för att Nationen ska kunna fortsätta med sin grandiosa verksamhet och behålla sitt rykte som gör att ingen Snärking glömmer sin tid i Uppsala.

Ray Eriksson

Nationens ämbetsmän

HÖSTTERMINEN 1980

Inspektor:	Prof. Tom Saldéen
Proinspektor:	Doc. Carl-Gösta Widstrand
Förste kurator:	Anders Sverke
Andre kurator:	Ray Eriksson
Tredje kurator:	Birgitta Pankko
Skattmästare:	Seppo Gerestränd
Bibliotekarie:	Karin Molander
Klubbmästare:	Susanne Wilbrand
Utskänkningsförest.:	Malcom Borg
Musikanförare:	Ray Eriksson
Sånganförare:	Anders Vretblad
Krönikör:	Erik Österlund
Nationsfotograf:	Peter Kierkegaard
Kärmarksalk:	Jan Renman
1:e fanbärare:	Maria Söderberg
2:e fanbärare:	Anette Ed
HB:s anförare:	Monica Elm
Redaktör:	Jan Ingemarsson
Intern. Sekr.:	Jan-Olof Smedberg
Rec.förman:	Åke Andersson
Nämndsekreterare:	Erik Ehrenkrona
Stip.sekreterare:	Ingrid Törneman
Teaterdirektör:	Eva Stenninger
Tisdagsvärdar:	Jöran Rehn
Torsdagsvärdar:	Håkan Olovsson
Restaurangvärdar:	Monica Elm
Helgkaffevärdar:	Milena Bergqvist
Söndagsmiddagsvärdar:	Fredrik Boheman
	Martin Söderberg
	Irja Lundberg
	Marianne Åsberg
	Katarina Appelgren
	Sven Larsson
	Åsa Malm
	Christina Carlsson
	Helena Morsten
	Ann-Sofie Larsson

Antitequevärd:
Idrottsförman:

Kerstin Lundh
Fredrik Malmberg

VÄRTERMINEN 1981

Inspektor:	Prof. Tom Saldéen
Proinspektor:	Doc. Carl-Gösta Widstrand
Förste kurator:	Anders Sverke
Andre kurator:	Kerstin Lundh
Tredje kurator:	Birgitta Pankko
Skattmästare:	Seppo Gerestränd
Bibliotekarie:	Karin Molander
Klubbmästare:	Maria Thuresson
Utskänkningsförest.:	Milena Bergqvist
Musikanförare:	Ray Eriksson
Sånganförare:	Anders Vretblad
Krönikör:	Erik Österlund
Nationsfotograf:	Peder Johnson
Kärmarksalk:	Per Olerud
1:e fanbärare:	Monica Elm
2:e fanbärare:	Inger Söderström
HB:s anförare:	Elisabet Andersson
Redaktör:	Jan Ingemarsson
Intern. Sekr.:	Maria Ehn
Rec.förman:	Kristina Friberg
Nämndsekreterare:	Erik Ehrenkrona
Stip.sekreterare:	Ingrid Törneman
Teaterdirektör:	Eva Stenninger
Tisdagsvärdar:	Jöran Rehn
Torsdagsvärdar:	Håkan Olovsson
Restaurangvärdar:	Magnus Heidenberg
Helgkaffevärdar:	Joachim Fjellström
Söndagsmiddagsvärdar:	Helena Thornes
Antitequevärd:	David Thorberg
Idrottsförman:	Anna Hedin
	Eva Rehn
	Åsa Malm
	Christina Carlsson
	Caroline Asplund
	Margareta Eliasson
	Arne Eklund
	Claes Törneman
	Irja Lundberg
	Fredrik Malmberg

Nationsföreningar

I F Trikadien

Ordförande:
Sekreterare:

Ove Lidman
Fredrik Malmberg

HB:s Vänner

Ordförande:
Sekreterare:

Lennart Åqvist
Stig Holmquist

Vännerna från Nyköping

Ordförande:
Sekreterare:

Anders Carlberg
Cecilia Nordling

Örebrokarolinare i Uppsala

Ordförande:
Sekreterare:

Bengt Sterner
Greger Hedlund

Torshälla-Eskilstuna Kamratförening

Ordförande:
Sekreterare:

Bo Nilsson
Kerstin Elvström

Södertäljes Förening, Helge Tokar

Ordförande:
Sekreterare:

Anna Åsberg
Mårten Snickare

Wasaloppsorden

Ordförande:
Sekreterare:

Sten Åkerlund
Robert Wikström

EXAMINERADE 1980

Med.dr.

Erik Blomquist, Uppsala
Elisabeth Humble, Uppsala
Göran Åkerström, Nora stad
Ulf Lindsjö

Läkarex.

Christer Anderson, Uppsala
Inger Jansson, Karlskoga, Örebro
Pontus Götell, Örebro
Tellervo Ollton, Uppsala
Hans Wessel, Stockholm

Kerstin Buremalm, Eskilstuna,
Västerås
Gunnar Steineck, Södertälje
Rose-Marie Brinkeborn, Skövde,
Västerås
Hans Präntare, Uppsala
Lars Erik Larson, Södertälje
Thomas Gunne, Uppsala
Stefan Sundeman

Med.kand.

Lars Grollert, Uppsala

Fil.dr

Pia Ekman, Eskilstuna

Gunnar Brånvall, Knivsta
Lars Pettersson, Örebro
Kerstin Wall, Katrineholm
Bo Svensson, Uppsala
Kjell Eriksson, Uppsala

Fil.kand.

Marie-Louise Persson, Uppsala
Claes Arvidsson, Uppsala
Ingegerd Carlberg, Eskilstuna
Jane Johansson, Nyköping
Margaretha Holmgren, Södertälje
Katarina Hallenberg, Uppsala
Christina Eriksson, Katrineholm
Despina Kaitatzi, Göteborg
Roger Gustafsson, Örebro
Stergios Sappas, Uppsala
Jan Ekström, Nyköping
Margareta Persson, Uppsala
Gunnar Antoni, Uppsala
Cecilia Eriksson, Katrineholm
Kristina Örnberg, Eskilstuna
Börje Rosmark, Örebro
Patrik Åman, Eskilstuna
Per Sonnander, Strängnäs
Jens Laage-Hellman, Uppsala
Malte Berggren, Hamburgsund
Rose-Marie Eriksson, Katrineholm
Hans Karlsson, Eskilstuna
Anders Burholm, Katrineholm
Peter Isaksson, Örebro
Helena Johansson, Gnesta
Klas Bjellå, Västerås
Helens Klemetti, Uppsala
Eivi Ullstedt, Uppsala
Metta Engqvist, Uppsala
Ylva Holm, Uppsala
Marie Wickström, Stockholm
Gunilla Hellström, Stockholm
Dimitrios Sokoutis, Uppsala
Jari Varjonen, Uppsala
Karl-Erik Edlund, Nyköping
Sofia Kaitatzi, Uppsala

Civ.ingenjör ex.

Alf Bergstrand, Strängnäs
Peter Lagerlöf, Örebro
Cliff Robinson, Nyköping
Sten Jonsson, Linköping
Lennart Sjö, Eskilstuna
Peter Svedlindh, Nyköping
Peter Gustafsson, Södertälje
Stefan Grönhaug, Sollentuna

Ekonomex.

Eva Hartman, Stockholm
Mikael Johansson, Eskilstuna
Ingrid Andersson, Örebro
Jan-Erik Åsberg, Uppsala
Roger Gustafsson, Örebro
Helena Salmela, Uppsala
Bo Lidman, Nyköping
Jan Ekström, Nyköping
Leena Johanna Ahola, Uppsala
Jussi Virolainen, Uppsala
Per Åke Wetterström, Eskilstuna
Stefan Nilsson, Eskilstuna
Göran Ström, Nyköping
Sakari Valvanne, Uppsala
Pia Landberg, Uppsala
Patrik Åman, Eskilstuna
Mats Gustafsson, Rönninge
Karl-Ove Grönqvist, Nyköping
Sune Eriksson, Uppsala
Rolf Bergström, Strängnäs
Rune Hodell, Uppsala
Anders Landberg, Uppsala
Sören Karlsson, Uppsala
Lotti Nilsson, Stockholm
Leena Knuutila, Uppsala
Urban Hedin, Uppsala
Elisabeth Eriksson, Eskilstuna
Lars Jansson, Västerås
Thomas Eriksson, Stockholm
Göran Öberg, Eskilstuna
Heikki Suominen, Uppsala
Sekreterarlinjen
Anne Svensson, Uppsala

Charlotte Janghage, Katrineholm

Högskoleex.

Kerstin Tilfors, Uppsala
Lotta Gröning, Norberg
Anders Malmberg, Uppsala
Michel Maubrey

Psykologex.

Lars Aldén, Uppsala
Eva Ström, Eskilstuna
Jan Hjärpe, Nyköping
Hans Åberg, Uppsala

Mat.nat.vet.fak.ex.

Stig Larsson, Uppsala

Kompl. utbildn.

Kristina Bauer, Eskilstuna

Biologilinjen

Johan Schnürer, Uppsala

Jur.kand.

Gunnar Wennerlund, Örebro
Lena Nordin, Örebro
Roine Johansson, Uppsala
Stefan Johansson, Nynäshamn
Christer Larsson, Örebro
Ockie Jacobson, Örebro
Lars Hedberg
Magnus André, Katrineholm
Stefan Söderqvist,
Sven-Åke Bergkvist, Strängnäs
Ove Johansson, Uppsala
Anne-Charlotte Westlund, Degerfors
Ola Pettersson, Uppsala
Christer Hovstadius, Uppsala
Greger Hedlund, Örebro

Teol.kand.ex.

Anna Löfgren, Nyköping

Prakt.teol.prov

Theresa Kastan, Stockholm
Bengt Arvidson, Uppsala
Anna Löfgren, Uppsala

Rel.vet.linje

Marianne Olofsson, Eskilstuna

EXAMINERADE 1981

Med.dr.

Claes Mörlin, Uppsala

Läkarex.

Caroline Asplund, Stockholm
Torgny Nordén, Katrineholm
Staffan Blom, Nyköping
Ingrid Palmgren, Eslöv
Eva Basilier, Uppsala
Görel Berglund, Karlstad

Fil.kand.

Harri Ahola, Uppsala
Åke Larsson, Uppsala
Annika Jansson, Uppsala

Civ.ingenjör ex.

Hans Olofsson, Södertälje
Lennart Claesson, Gislaved

Ekonomex.

Thomas Pettersson, Uppsala

Psykologex.

Johan Tunved

Jur.kand. ex.

Leif Eriksson, Nyköping
Mikael Ocklind, Uppsala
Thomas Wikström
Svante Strid, Örebro

Teol.kand.

Rune Bergman, Örebro